

W ramach zarzutu pierwszego skarżące twierdzą, że nie naruszyły art. 101 TFUE. W związku z tym podnoszą one, że przypisanie im udziału w kartelu wyłącznie za pośrednictwem przedstawiciela handlowego we Włoszech jest błędne, gdyż ten przedstawiciel handlowy wcale nie reprezentował skarżących na spotkaniu „Club Italia”, że zachowanie niewyłączonego przedstawiciela handlowego nie może zostać przypisane skarżącym ze względu na brak istnienia jednostki gospodarczej, że automatyczne przypisanie działań niewyłączonego przedstawiciela handlowego dokonane przez pozwaną jest sprzeczne z orzecznictwem Sądu oraz że skarżące nic nie wiedziały o działaniach przedstawiciela handlowego. Pomocniczo twierdzą one, że czas trwania naruszenia został błędnie ustalony w odniesieniu do skarżących.

W ramach zarzutu drugiego skarżące kwestionują udział w jednolitym, złożonym i ciągłym naruszeniu. W tym względzie podnoszą one między innymi, że naruszenie popełnione w „Club Italia” powinno zostać oddzielone od pozostałych naruszeń wymienionych w zaskarżonej decyzji. Ponadto utrzymują one, że nie uczestniczyły w jednolitym, złożonym i ciągłym naruszeniu, ponieważ nie wiedziały o całościowym planie, którego nie mogły zresztą rozsądnie przewidzieć oraz nie były skłonne wziąć na siebie wynikającego stąd ryzyka.

Wreszcie w ramach zarzutu trzeciego skarżące wskazują na błędy popełnione przy obliczaniu kwoty grzywny. W tym kontekście skarżące powołują się na naruszenie zasady proporcjonalności, jako że Komisja nałożyła na nie nieproporcjonalnie wysoką grzywnę mimo pojawienia się nowych (nieprzewidywalnych) kwestii prawnych oraz taką samą grzywnę z tego jedynie powodu, że wiedziały one o naruszeniach popełnionych przez inne przedsiębiorstwa. Ponadto skarżące utrzymują, że naruszone zostały zasada równego traktowania, wytyczne w sprawie grzywnien⁽¹⁾, prawo do obrony oraz prawo do sprawiedliwego postępowania.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywnien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 14 września 2010 r. — Ori Martin przeciwko Komisji

(Sprawa T-419/10)

(2010/C 301/96)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ori Martin SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: P. Ziotti, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Uchylenie decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/38.344 — Stal sprężająca) w zakresie, w jakim Komisja obciąża w niej skarżącą odpowiedzialnością za działania, za które nałożono karę;
- uchylenie lub obniżenie kwoty grzywny nałożonej w art. 2 tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona przeciwko tej samej decyzji, która została zaskarżona w sprawie T-385/10 ArcelorMittal Wire France i in. przeciwko Komisji.

Zdaniem skarżącej decyzja Komisji Europejskiej z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna narusza prawo w zakresie, w jakim przypisuje jej odpowiedzialność za zarzucane zachowania podlegające karze na podstawie art. 101 TFUE i podejmowane przez inną spółkę w ramach zмовy jedynie z tego powodu, że posiada ona (niemal) całość kapitału tej spółki.

W szczególności skarżąca podnosi:

- Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ze względu na to, że uprawnienie Komisji do nakładania grzywny uległo w niniejszym przypadku przedawnieniu;
- naruszenie art. 101 TFUE oraz zasad indywidualizacji odpowiedzialności i kar, dobrej administracji i niedyskryminacji ze względu na to, że Komisja przypisuje skarżącej obiektywną odpowiedzialność za potencjalnie niezgodne z prawem zachowania jej spółki zależnej, która to odpowiedzialność jest przedmiotem niewzruszalnego domniemania, faktycznie niemożliwego do obalenia za pomocą dowodu przeciwnego; taka powiązana z aspektem właścicielskim odpowiedzialność nie znajduje w niczym potwierdzenia i jest sprzeczna z zasadami ustanowionymi w orzecznictwie wspólnotowym dotyczącym zastosowania art. 101 TFUE do grup spółek;
- naruszenie zasady ograniczonej odpowiedzialności spółek kapitałowych, wynikającej z prawa spółek wspólnego dla prawa państw członkowskich i samego prawa Unii Europejskiej.

Ori Martin żąda następnie uchylenia, lub — co najmniej — znacznego obniżenia kwoty nałożonej na nią grzywny.